

ενδιαφέρον, με πλούσια θεματολογία και βιβλιογραφία, αλλά και ταυτόχρονα εκτεθειμένο στην κριτική. Μακάρι η παραγωγή ανάλογης θεματολογίας βιβλίων πάνω στον τουρισμό να συνεχιστεί.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΠΙΛΑΝΗΣ

Επίκουρος Καθηγητής,
Τμήμα Περιβάλλοντος,
Πανεπιστήμιο Αιγαίου

Ηλίας Κουρλιούρος

*Διαδρομές
στις θεωρίες του χώρου:
οικονομικές γεωγραφίες
της παραγωγής και
της ανάπτυξης*

Ελληνικά Γράμματα,
Αθήνα 2001, σ. 614

Το βιβλίο του Ηλία Κουρλιούρου *Διαδρομές στις θεωρίες του χώρου: οικονομικές γεωγραφίες της παραγωγής και της ανάπτυξης* είναι το πρώτο της σειράς «Κριτική Γεωγραφική Σκέψη» των Ελληνικών Γραμμάτων. Όπως σημειώνεται στο εισαγωγικό σημείωμα των επιμελητών της σειράς, ανάμεσα στους οποίους συγκαταλέγεται ο Κουρλιούρος, «πρόκειται για μια κριτική θεώρηση και ερμηνεία του γεωγραφικού χώρου, ποιοτική, διαλεκτική και διεπιστημονική, σήμερα αμφιταλαντευόμενη στα ευρωπαϊκά πανεπιστήμια ανάμεσα στην πολιτικοοικονομική προσέγγιση και στην "πολιτιστική στροφή"».

Το βιβλίο αυτό, που είναι αντιπροσωπευτικό της θεώρησης αυτής, αποτελεί μια πολύ μεγάλη προσπάθεια να συγκεντρωθεί και να «δαμαστεί» ένα τεράστιο υλικό στα πλαίσια των κριτικών και ριζοσπαστικών προσεγγίσεων στην οικονομική γεωγραφία. Αυτή η μεγάλη ποσότητα υλικού και πηγών αποτελεί ταυτόχρο-

να το πλεονέκτημα και μειονέκτημα του βιβλίου. Ο αναγνώστης του βιβλίου έχει στη διάθεσή του μια παrouσίαση σημαντικών αλλά και άλλων, λιγότερο γνωστών, θεωρητικών ρευμάτων και εμπειρικών ερευνών κριτικής οικονομικής γεωγραφίας. Οι όποιες ενστάσεις για θέματα και υλικό που έχουν ή δεν έχουν συμπεριληφθεί στο βιβλίο θα μπορούσαν να θεωρηθούν δικαιολογημένες, μια και πολλά (και σημαντικά θέματα) δεν αναλύονται σε βάθος. Κάποια τέτοια σημεία αναπτύσσονται αμέσως μετά εδώ. Θα μπορούσε όμως να αντιτάξει κανείς το επιχείρημα ότι και μόνο η ύπαρξη ενός καταλόγου βιβλιογραφικών αναφορών σαν αυτού που υπάρχει στο βιβλίο αποτελεί από μόνη της μια «προσφορά» προς το ελληνικό αναγνωστικό κοινό, και ιδιαίτερα τους Έλληνες φοιτητές και ερευνητές που ενδιαφέρονται για τα θέματα του χώρου.

Τα δύο πρώτα κεφάλαια του βιβλίου αναφέρονται στα βασικά ερωτήματα σχετικά με το πώς ορίζεται η οικονομική Γεωγραφία (ο συγγραφέας ακολουθεί τη σύμβαση να χρησιμοποιεί τον όρο «Γεωγραφία» με Γ κεφαλαίο όταν αναφέρεται στον επιστημονικό κλάδο, και «γεωγραφία» με γ μικρό όταν αναφέρεται στην έννοια της διάρθρωσης του χώρου, σύμβαση που στη συνέχεια θα ακολουθήσουμε και εδώ), ποια είναι τα βασικά ερωτήματα που προσπαθεί να απαντήσει, καθώς και τα ζητήματα μεθόδου στην οικονομική ανάλυση του χώρου. Ο Κουρλιούρος χειρίζεται με άνεση τα θέματα αυτά (έχοντας τη σχετική ερευνητική εμπειρία της μίας από τις δύο διδακτορικές διατριβές του), αλλά εδώ θα μπορούσε να τεθεί το πρώτο σημαντικό ζήτημα προς συζήτηση.

Διαβάζοντας κάποιος αναγνώστης, ο οποίος για πρώτη φορά έρχεται σε επαφή με τις σχολές και τις μεθοδολογικές προσεγγίσεις στην οικονομική Γεωγραφία, το κεφάλαιο αυτό, θα έμενε με την εντύπωση ότι από την δεκαετία του '70 έως και σήμερα υπήρξε μια σημαντική υποχώ-

ρηση της επιρροής των προσεγγίσεων που είναι βασισμένες στη νεοκλασική οικονομική παράδοση και μια πλήρης επικράτηση των ριζοσπαστικών προσεγγίσεων σε διάφορες μορφές. Σε πολλά τμήματα Γεωγραφίας, τουλάχιστον στον αγγλοσαξονικό κόσμο αλλά όχι μόνο, οι ποσοτικές προσεγγίσεις βασισμένες στα νεοκλασικά οικονομικά παρέμειναν ζωντανές. Επίσης, σε πολλά, αν όχι στα περισσότερα, τμήματα οικονομικών σπουδών ο μόνος τρόπος προσέγγισης των προβλημάτων που θέτει η διάσταση του χώρου παρέμειναν είτε η περιφερειακή επιστήμη (regional science) είτε τα αστικά οικονομικά (urban economics).

Το σημαντικότερο πρόβλημα του βιβλίου σχετικά με το σημείο αυτό είναι η πλήρης αγνόηση της «Νέας Οικονομικής Γεωγραφίας» (ΝΟΓ), η οποία έχει θέσει νέες αφετηριακές σχέσεις για την οικονομική ανάλυση του χώρου, όπως η χρήση υποδειγμάτων γενικής ισορροπίας στα οποία έχουν ενσωματωθεί οικονομίες κλίμακας, ατελείς μορφές αγοράς και διαφοροποιημένα προϊόντα. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο όρος δεν αναφέρεται καν στο βιβλίο. Παρότι στη βιβλιογραφία παρατίθενται κάποια σχετικά έργα και μελέτες, ειδικά όσον αφορά κάποια κείμενα του Krugman (π.χ. στις σ. 72, 176, 410), αυτά χρησιμοποιούνται για να φωτίσουν κάποια άλλα σημεία και όχι για να περιγράψουν τι είναι η ΝΟΓ. Είναι περίεργο το γεγονός ότι υπάρχει μία πολύ σύντομη αναφορά στη σ. 501 για τη (συγγενή με τη ΝΟΓ) «Νέα Θεωρία Μεγέθυνσης», της οποίας πάλι ο Krugman είναι από τους βασικούς εκπροσώπους, αλλά όχι για τη ΝΟΓ.

Η ΝΟΓ αποτελεί αντικειμενικά τη σημαντικότερη προσπάθεια των τελευταίων δεκαετιών για τη διεύθυνση των θεωρητικών εργαλείων των οικονομικών στην οικονομική ανάλυση του χώρου και, δεδομένου ότι πρόσφατα κυκλοφόρησαν βιβλία και ερευνητικές εργασίες που «μεταφράζουν» πλέον τη ΝΟΓ σε επίτεδο πολιτικών για το χώρο, θα ήταν εν-

διαφέροντα η ενσωμάτωση σε ένα τέτοιο βιβλίο τόσο των βασικών αρχών της όσο και (κυρίως) των επικρίσεων προς τη ΝΟΓ από την πλευρά της κριτικής οικονομικής Γεωγραφίας. Μια σειρά σημαντικών εκπροσώπων των κριτικών προσεγγίσεων στην οικονομική Γεωγραφία έχει κατηγορήσει τη ΝΟΓ ότι δεν αποτελεί παρά βελτιωμένη έκδοση των θεωρητικών εργαλείων και υποδειγμάτων της περιφερειακής επιστήμης και των αστικών οικονομικών. Αυτός ο επιστημονικός προβληματισμός, είτε υπέρ είτε κατά της ΝΟΓ, απουσιάζει από το βιβλίο. Όπως θα παρατηρούσε ο Krugman με το γνωστό ύφος των κειμένων του, οι αναφορές σε σύγχρονους οικονομολόγους στο βιβλίο του Κουρλιούρου περιορίζονται σε συγγραφείς όπως ο Lester Thurow, συγγραφείς οι οποίοι, κατά τον Krugman, δεν έχουν παρά μικρή σχέση με το πώς αυτός αντιλαμβάνεται το τι είναι οικονομολόγος.

Τα Κεφ. 3 έως και 6 πραγματεύονται αντίστοιχα τη διάρθρωση της οικονομικής δραστηριότητας με έμφαση στη διάσταση του χώρου, την οικονομική γεωγραφία της καπιταλιστικής εκβιομηχάνισης με έμφαση στο φορντικό καθεστώς συσσώρευσης, στο πώς χωροθετούνται οι επιχειρήσεις και, τέλος, (έκτο κεφάλαιο) την άνιση χωρική ανάπτυξη. Είναι πολύ χρήσιμη, ειδικά για τον αναγνώστη ο οποίος δεν έχει «εντυφώσει» στην προβληματική της οικονομικής Γεωγραφίας, η αναλυτική διάκριση σε ένα πιο «μικρο»-επίπεδο στο Κεφ. 5 και στις «μακρο»-γεωγραφικές δομές του Κεφ. 6. Όσο και αν οι θεωρίες για το χώρο δεν μπορούν να διαχωρίζονται πάντα σε τέτοια διακριτά επίπεδα αυτού του τύπου, η ανάλυση διευκολύνει πιθανότατα την κατανόηση των προβλημάτων.

Τα υπόλοιπα δέκα κεφάλαια εξετάζουν τις διαρθρωτικές αλλαγές της ύστερης φάσης του καπιταλισμού και το ρόλο του χώρου σε αυτές. Στο Κεφ. 7 παρουσιάζονται στοιχεία και θεωρίες σχετικά με την κρίση της μαζικής παραγωγής και την «αποβιομη-

χάνιση». Οι εμπειρικές έρευνες που συνοδεύουν το κεφάλαιο αυτό αναφέρονται κυρίως στην ευρωπαϊκή εμπειρία. Στο επόμενο κεφάλαιο (8) υπάρχει μια σύντομη παρουσίαση των πιο σημαντικών ίσως διανοητών που συνέδεσαν τη μαρξιστική-ριζοσπαστική σκέψη με το χώρο. Έτσι, μέσα από πρωτογενείς και δευτερογενείς πηγές παρουσιάζεται τόσο το έργο όσο και κριτικά σχόλια για τους Henri Lefebvre, Manuel Castells (η πρώιμη αλτουσεριανή φάση του, μια και στοιχεία από τις πιο σύγχρονες θέσεις του υπάρχουν διάσπαρτα σε επόμενα κεφάλαια), David Harvey αλλά και άλλους διανοητές.

Τα τέσσερα, σχετικά σύντομα, κεφάλαια που ακολουθούν μας μεταφέρουν (Κεφ. 9) σε μία ακόμη πιο «μακρο» διάσταση, εξετάζοντας θεωρίες εξάρτησης και άνισης (διεθνούς) ανάπτυξης των Luxemburg, Lenin, Frank, Amin, Mandel και Lipietz, σε μια ανάλυση των αντιφατικών δυνάμεων που αναπτύσσει η συσσώρευση του κεφαλαίου και πώς αυτές παράγουν ανισότητες στο χώρο (Κεφ. 10) και στο ρόλο της εργασίας στην διαμόρφωση των γεωγραφικών ανισοτήτων της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης (Κεφ. 11), κυρίως όπως αναλύεται μέσα στη δουλειά των Storper και Walker και της Doreen Massey. Στο Κεφ. 12 αναπτύσσονται οι απόψεις των Storper και Walker αυτή τη φορά σχετικά με τη βιομηχανική αναδιάρθρωση, κυρίως στις ΗΠΑ.

Το Κεφ. 13 πραγματεύεται τις προσεγγίσεις και θέματα που συνήθως κατατάσσονται υπό τον τίτλο «ευέλικτη συσσώρευση». Αναλύονται τα βασικά χαρακτηριστικά της ευέλικτης συσσώρευσης, ο ευέλικτος φορντισμός όπως αυτός σχηματοποιείται στην περίπτωση της Ιαπωνίας, οι χώροι της ευέλικτης συσσώρευσης ή, αλλιώς, η (αναπόφευκτη) αναφορά στην Τρίτη Ιταλία, καθώς και της «ευέλικτης απασχόλησης». Σ' αυτά τα θέματα υπάρχει εκτεταμένη παρουσίαση των απόψεων των Harvey, Storper, Dicken, Gertler, Sennett, Lipietz και άλλων.

Η προβληματική για την ευέλικτη συσσώρευση ακολουθείται από το κεφάλαιο για τα «δίκτυα επιχειρήσεων και τις νέες μαρσαλιανές συνοικίες». Στο σημείο αυτό είναι αναγκαία μία ακόμη παρέκβαση. Ένα από τα πιο χρήσιμα στοιχεία του βιβλίου είναι το ότι πριν ακόμα από την εισαγωγή υπάρχει η παράθεση ενός γλωσσάριου οικονομικογεωγραφικών όρων [πρέπει να σημειωθεί ότι, όπως αναφέρει ο Κουρλιούρος, κάποιοι από τους όρους του γλωσσάριου προέρχονται από το Αφουξενίδης, Α., Βουλγαράκης, Σ., Λεοντίδου, Λ. (επιμ./μτφρ.) (2000), *Η ανάπτυξη της σύγχρονης Γεωγραφίας στην Αγγλία, τη Γαλλία και τη Γερμανία*, Μυτιλήνη: Τμήμα Γεωγραφίας Πανεπιστήμιου Αιγαίου]. Το γεγονός αυτό είναι από μόνο του εξαιρετικά χρήσιμο για το χώρο της οικονομικής Γεωγραφίας, αλλά και των Οικονομικών. Το ότι για κάποιους από τους όρους του γλωσσάριου αυτού μπορεί κάποιος να έχει αντιρρήσεις, ευρισκόμενος κάπου μεταξύ απλής προτίμησης και ουσιαστικού προβλήματος περιεχομένου, είναι μάλλον δευτερεύον θέμα. Για παράδειγμα, ο όρος «quasi-vertical disintegration» αποδίδεται ως «σχεδόν κάθετη αποσολοκλήρωση», τη στιγμή που πιθανόν το πρόθεμα *hmi-* να απέδιδε το συνθετικό *quasi-* καλύτερα. Ο όρος «localization economies» αποδίδεται ως «οικονομίες τοπικής συγκέντρωσης ή τοπικοποίησης», ενώ κάποιοι Έλληνες συγγραφείς έχουν χρησιμοποιήσει τον όρο «οικονομίες συσπείρωσης». Προσωπική άποψη αποτελεί πάντως ότι η απόδοση του όρου «Marshallian districts» ως «μαρσαλιανές συνοικίες», απόδοση που έχει χρησιμοποιηθεί και από άλλους συγγραφείς, δεν είναι ιδιαίτερα επιτυχημένη, μια και η λέξη *synoikies* παραπέμπει σε συνοικίες πόλεων, τη στιγμή που Marshallian districts μπορούν να υπάρχουν και έξω από πόλεις.

Για να επιστρέψουμε στα περιεχόμενα του βιβλίου, το Κεφ. 14 αναλύει τα «δίκτυα επιχειρήσεων και τις

νέες μαρσαλιανές συνοικίες», ξεκινώντας από τη σχολή των εξωτερικών οικονομιών της Καλιφόρνιας, δηλαδή στις απόψεις αυτές που δίνουν ιδιαίτερη έμφαση στον κοινωνικό καταμερισμό της εργασίας και των εξωτερικών οικονομιών και το ρόλο που παίζουν στις διαδικασίες χωρικής κατάταξης και επανασυγκέντρωσης της παραγωγής σε «δικτυακά συγκροτήματα» (clusters) επιχειρήσεων. Παρουσιάζονται επίσης οι απόψεις των Marshall, Coase, Williamson, Grabher και άλλων σχετικά με τις έννοιες των διεπιχειρηματικών συναλλαγών, της παραγωγικής δικτύωσης και ιεραρχιών. Δεν θα μπορούσε να λείπει και μία ενότητα για τα υπεργολαβικά και τεχνολογικά δίκτυα παραγωγής.

Το προτελευταίο κεφάλαιο πραγματεύεται θέματα σχετικά με την τεχνολογική και χωροοικονομική αναδιάρθρωση, όπως τον κύκλο ζωής των προϊόντων, τις απόψεις του Storper για τις αλλαγές και τις πραγματικές επιπτώσεις στη μεταφορτική επιλογή. Το τελευταίο κεφάλαιο επιχειρεί να παρουσιάσει ένα άλλο μεγάλο θέμα της σύγχρονης γεωγραφικής ανάλυσης, τη νέα οικονομική γεωγραφία των υπηρεσιών. Ο τομέας των υπηρεσιών στις ανεπτυγμένες χώρες αποτελεί πλέον μεγαλύτερο ποσοστό του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος από τον τομέα της μεταποίησης. Παρουσιάζονται σειρά εμπειρικών μελετών και θεωρητικών προσεγγίσεων σχετικά με το φαινόμενο αυτό. Όπως είναι αναμενόμενο από ένα βιβλίο οικονομικής Γεωγραφίας, ιδιαίτερη έμφαση δίνεται στις αλλαγές στις αγορές εργασίας και τις επιπτώσεις αυτών των αλλαγών στο χώρο.

Όπως ελέχθη και στην αρχή, και όπως είναι προφανές από το περιεχόμενο των κεφαλαίων, το βιβλίο καλύπτει ένα πολύ μεγάλο εύρος θεμάτων και ερευνών. Η απουσία παρουσίασης της ΝΟΓ και της κριτικής σε αυτήν είναι μια προφανής έλλειψη. Σημαντική αλλά ίσως αναμενόμενη είναι η έλλειψη κάθε αναφοράς στις προσεγγίσεις για το χώρο που

είναι βασισμένες στον *αναλυτικό μαρξισμό* ή τις *νεορικαρδιανές* απόψεις. Αυτή η έλλειψη είναι αναμενόμενη γιατί αυτές οι απόψεις είχαν την ατυχία να συμπίσουν χρονικά με μια περίοδο (δεκαετία του '80) κατά την οποία η «έλξη» των ριζοσπαστικών απόψεων μειώθηκε, αλλά και στο εσωτερικό των ριζοσπαστικών απόψεων μεγάλωσε η επιρροή προσεγγίσεων που αντιμάχονταν τον παραδοσιακό «οικονομισμό» του μαρξισμού. Ταυτόχρονα, πολλοί μαρξιστές και ριζοσπάστες οικονομικοί γεωγράφοι (αλλά θα έπρεπε να προστεθεί και οικονομολόγοι) δεν θεωρούν τον αναλυτικό μαρξισμό (και πολύ περισσότερο τις *νεορικαρδιανές* απόψεις) ως αρκετά «αριστερό». Επίσης, τέτοιες προσεγγίσεις δεν έγιναν ιδιαίτερα γνωστές στην Ευρώπη, μια και αναπτύχθηκαν κυρίως σε πανεπιστήμια της Β. Αμερικής. Είναι ίσως κρίμα που τέτοιες απόψεις δεν έχουν γίνει ευρύτερα γνωστές, εφόσον καλύπτουν θέματα από την προβληματική για την αξία και το κεφάλαιο και πώς αυτή εκφράζεται στο χώρο, την πόλη, την περιφέρεια και την καπιταλιστική συσσώρευση, καθώς και τη σχέση των τεχνολογικών αλλαγών και του χώρου.

Οι *Διαδρομές στις θεωρίες του χώρου* θέτουν στον ενδιαφερόμενο αναγνώστη μια σειρά ερωτημάτων και θεωριών. Δεν δίνεται όμως στον αμύητο αναγνώστη μια παρουσίαση των βασικών προβλημάτων που παρουσιάζει η ένταξη της διάστασης του χώρου στην αριστερή σκέψη, έλλειψη που ξεκινά από τους κλασικούς του μαρξισμού και τον ίδιο τον Μαρξ. Επίσης, αυτό που μπορεί να δημιουργήσει κάποια σύγχυση είναι το γεγονός ότι το βιβλίο και τα θέματα που παρουσιάζει κινούνται σε πολλά διαφορετικά χωρικά επίπεδα, καθώς και σε διαφορετικά επίπεδα αφάιρησης. Αυτά τα διαφορετικά επίπεδα, σε συνδυασμό με τη μεγάλη ποσότητα προσφερόμενων θεωριών, ερευνών και πληροφοριών, θα δημιουργήσουν ίσως προβλήματα, ειδικά σε προπτυχιακούς φοιτητές. Οι

ενδιαφερόμενοι όμως μεταπτυχιακοί φοιτητές και ερευνητές, όπως ειπώθηκε και πριν, θα βρουν ένα πολύτιμο βιβλιογραφικό οδηγό σε πολλά ειδικά θέματα. Θα ήταν πολύ χρήσιμο κάποια από τα κεφάλαια και/ή τη θεματογραφία του βιβλίου αυτού να παρουσιαστούν με τη μορφή εξειδικευμένων βιβλίων, έτσι ώστε να υπάρξει μία σε βάθος ανάπτυξη της προβληματικής για το χώρο και τη Γεωγραφία. Υπάρχει πλέον η κρίσιμη μάζα ενδιαφερόμενων φοιτητών και ερευνητών στην Ελλάδα, όπως και η συνεχιζόμενη ύπαρξη των προβλημάτων των ανισοτήτων στο χώρο.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΡΟΒΟΛΗΣ

Επίκουρος Καθηγητής,

Τμήμα Γεωγραφίας,

Χαροκόπειο Πανεπιστήμιο

Δρ. Πολυξένη

Μοίρα-Μυλωνοπούλου

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

Τόμος Α': Ευρώπη

Τόμος Β': Ασία

Τόμος Γ': Αφρική-Αμερική-Ωκεανία

Εκδόσεις Αθ. Σταμούλη,
Αθήνα 2003

Η γεωγραφία είναι από τους σημαντικότερους επιστημονικούς κλάδους οι οποίοι ασχολήθηκαν εδώ και αρκετές δεκαετίες με την ανάλυση του τουριστικού φαινομένου. Σταδιακά η συνεχής εξειδίκευση των επιστημονικών προσεγγίσεων του τουρισμού ανέδειξε την τουριστική γεωγραφία ως έναν από τους βασικούς κλάδους στη μελέτη και έρευνα της τουριστικής ανάπτυξης. Χαρακτηριστικά για τη σημασία του κλάδου αυτού είναι δύο γεγονότα: η πλούσια βιβλιογραφία του τα τελευταία